
DE KERSTBOOM UIT DEN HEMEL

DOOR W. H. TUINSTRÄ—TEMMINCK.

Ze voelden zich soms heel erg verlaten, de beide moederlooze kinderen, in het grootte, eenzame doktershuis, dat gelegen was op een hoog duin, dicht bij zee. Vooral op dit uur, in de zwijgende rust van den vallenden avond, als de hoeken vol schaduwen waren, kon een lichte huiver varen door het teere meisjesfiguurtje met het blonde, zijdeachtige haar en de grootte, blauwe oogen.

Toch was ze een dapper klein achtjarig ding, bij wie haar jongere broertje met de dikke blozende perzikwangen, steeds bescherming zocht en vond.

Zooals ze daar zaten op de bovenste trede van de breede trap van donker eikenhout, hun geliefkoosd zitje, omdat het zoo heel hoog was en zij zich verbeeldden hier op den hoogsten duintop te zijn, waarbij zij in dezen tijd, nu het winter was, niet zooveel kwamen als in de lente en in den zomer, leken ze op een paar kleine vogeltjes in het voorjaar, die sijpend en kwetterend zich baadden in de laatste stralen van 't scheidende zonlicht, dat door het hooge venster viel, nog even trilde om de beide kinderfiguurtjes, een stralenkrans weefde om het blonde hoofdje van het kleine meisje en lichtsprankjes tooverde in de donkere oogen van het jongetje, dat vol verwachting opkeek in het ernstige gezichtje van zijn zusje.

't Scheen dat hun hoofdjes vervuld waren van wonderbaarlijke dingen; het kleine meisje trachtte met haar radde tong in geheimzinnig gefluister en levendige gebaren het jongetje iets duidelijk te maken, wat deze' blijkbaar niet dadelijk begreep, naar de uitdrukking te oordeelen van zijn grootte verwonderde kinderoogen.

„Maar begrijp je het dan niet, Bobbie,“ klonk het uit haar aardig rond mondje met de roode lipjes en er lag een streeling in haar stem, „dat we morgen dadelijk moeten gaan als we koffie hebben gedronken?“

Dan heeft vader spreekuur en is juffrouw Daatje in de keuken en merkt niemand, dat we weggaan."

Bobbie, die anders getrouwelijk zijn zusje in alle stoutmoedige plannen, die aan haar verbeeldingrijk brein ontsproten, navolgde, scheen een geest van verzet te prikkelen. Angstig klonk het van zijn trillende lipjes:

„Bobbie wil niet alleen naar de duinen, Bobbie vindt het zoo koud en dan wordt pappa boos."

Bijna kwamen de waterlanders.

Vleiend schoot de arm van het meisje in dien van het jongetje.

„Maar we gaan immers een mooien kerstboom zoeken? Er staan er een heeleboel niet eens zoover van ons huis," drong ze aan.

„Ik weet een heel groote en weet je wat, we zullen een schop meenemen."

De oogen van Bobbie straalden nu.

Er was enthousiasme in zijn stem, toen hij zei:

„Bobbie ook scheppen!"

„Natuurlijk," beaamde Elly: „Ik de ijzeren en jij de houten."

„Zitten er ook kaarsjes aan dien boom?" informeerde Bobbie gretig.

„Wel nee, domme jongen," klonk het licht geërgerd over zooveel onnoozelheid, maar tegelijkertijd was er een begrijpend lachje in de stem van het meisje.

„Verleden jaar heeft moeder de kaarsjes, die over waren, in doosjes gedaan en ook al die andere mooie dingen, die vragen we dan aan juffrouw Daatje, ook dat engeltje met die dunne rose vleugeltjes."

„Hè ja, engeltje," beaamde Bobbie, zijn mondje ging open van verrukking en hij deed zijn dikke beentjes in een snel tempo heen en weer schommelen.

Hij scheen langzamerhand vrede te hebben gekregen met het grootsche plan van zijn zusje om Zaterdagmiddag vóór Kerstmis de duinen in te gaan om er een kerstboom te zoeken.

Juffrouw Daatje, de huishoudster, had gezegd, dat zij dit jaar geen Kerstfeest zouden vieren. 't Sprak vanzelf, dat er nu ook geen kerst-

boom zou zijn, zooals verleden jaar, toen moeder nog leefde, want dat vader veel te bedroefd was.

De beide kinderen, die zich het laatste vroolijke Kerstfeest nog zoo goed herinnerden, als een deel van het jaar, waardoor een zachte feestelijkheid gloorde, te zamen met vader en moeder om den groenen boom, met zijn zacht-juichend mystiek licht, dat de fleurige, behaaglijk uitziende huiskamer omtooverde met zijn warmte-uitstralenden gloed en vader verteld had van het „Kindeke in de kribbe” en van „de herders in het veld”, en zij gezongen hadden: „Stille nacht, Heilige nacht”, waren heel erg teleurgesteld geweest. Geen Kerstfeest en geen kerstboom! 't Was 'tzelfde als een dag zonder zonneschijn! Dergelijke gedachten gingen door Elly's brein in die donkere dagen vóór Kerstmis als ze met een gezichtje, lieflijk als lentebloesem, voor het raam stond en uitkeek over de vochtige, wazige duinen, met hun kale heesters, kromgebogen door den zeewind, even opdoemend uit den nevel, terwijl in de verte „de zee haar klagend lied zong.”

Ze durfde haar vader niet te vragen. Vader was zoo stil, sedert moeder gestorven was, hij zou maar boos worden als ze om een kerstboom vroeg.

Toen had ze haar troost bij juffrouw Daatje gezocht. Deze, een eenvoudig, bedeesd menschje, die als een schim zoo geruischloos door de holle kamers gleeed en ondanks haar medelijdend hart, geheel buiten de levenssfeer der kinderen stond, had haar afgescheept met de prozaïsche woorden: „'t Is wel zonde en jammer van de kaarsjes, die nu voor niks in de kast blijven liggen en van al die mooie ditjes en datjes, die aan zoo'n boom hooren, maar *ik* zou er uw vader niet om durven vragen, 't zou lijken of *ik* er zoo op gesteld was!

'k Vind zoo'n kerstboom wel heel aardig hoor, maar eerlijk gezegd, geeft het ook een boel rommel, je hebt naderhand alles maar weer op te ruimen!”

„En dan die kaarsvlekken,” zette ze haar betoog voort, „er zitten er van verleden jaar nog in 't kleed, kijk zelf maar.”

En Elly tuurde naar het haast onzichtbare plekje, dat haar door

juffrouw Daatje werd aangewezen als een treffend bewijs van de nadeelen aan een kerstboom verbonden.

Elly vond het heel niet erg.

Ze begreep niets van juffrouw Daatje's laatste argument. Verleden jaar had ze zoo heerlijk mogen helpen den kerstboom te plunderen, zooals moeder dit noemde. Ze hadden toen alles weer netjes in dozen gepakt en wat de kaarsvlekken betrof, die had moeder er met een heet ijzer en een stuk papier er onder, weer uitgestreken.

Bobbie, die op den grond zat, met zijn beide armen om Wolf, den herdershond, had intusschen stil zitten luisteren, met een verren blik in zijn donkere oogen. Wat hij zag en wat de reden was, dat zijn hersentjes opeens zulk een sprong maakten, zou niemand ooit te weten komen, doch op 'tzelfde oogenblik, dat hij met Elly naar de haast onmerkbare vlek keek, veerden zijn kleine beentjes met een ruk overeind en klonk het ernstig uit zijn kindermond:

„Zijn er in den hemel ook kerstboomen, Juffrouw Daatje?”

„'t Is zonde, wat zoo'n kind toch al in zijn hoofd haalt! Een kerstboom in den hemel!” en juffrouw Daatje staarde Bobbie in stomme verbazing aan.

„Wel nee, mijn hartje!”

Toen, den trek van teleurstelling bemerkende, die op Bobbie's gezichtje verscheen, voegde ze er weifelend aan toe:

„Maar hoe kun je dat eigenlijk ook weten, hè?”

„Ik denk het wel,” nam Elly haastig het woord, daar ze wel bemerkte, dat juffrouw Daatje het met zichzelf niet eens was.

„Moeder heeft gezegd, dat in den hemel alles licht is, dat God gekleed is in een mantel van licht en dat dit licht nog veel mooier is dan de zon. Misschien is er dan ook wel een mooie, lichte kerstboom.”

't Was of de blauwe oogen van het levendig-denkend, fijn gevoelende kind den zonneluister in zich droegen, toen ze deze gedachten met een trotsch lachje uitsprak.

Juffrouw Daatje, die geen begrip had, dat uit die woorden van het kleine meisje de diepe schoonheid sprak van den band, die een

moeder bindt aan het kind, schudde het grijze hoofd, er was een afkeurende blik in haar fletse oogen, waarmee ze Elly aankeek :

„Je zou zeggen, waar haalt zoo'n kind het vandaan, zoo'n stumperd, al zoo vroeg geen moeder meer; geen wonder, dat ze van alles verzint.”

Zoo denkende, pinkte juffrouw Daatje een traan weg.

Nog mooier dan het licht van de zon!

Dat kon toch eigenlijk niet, peinsde Bobbie na over de woorden van zijn zusje, voor wie hij een groote bewondering koesterde.

Hij vond niets zoo prettig als de zon! Hij had haar meer dan eens zien ondergaan in zee als een vurig roode lampion en kijkendvoelend was hij zich onverklaard bewust geworden van de schoonheid er van.

Hij had de pinken met bolle zeilen, waarop het goud klaterde, door de zilveren purperblauwe golven zien omspoelen, de witte meeuwen, die op de sneeuwige schuimkoppen zich wiegden, had hij uit vloeiend goud zien opwieken. Een zee van goudtrillend licht was uit den blinkenden hemel over de toppen der duinen neergestraald.

De aarde had hem toen met haar zonnescittering een stukje aardisch paradijs toegeschenen. 't Was alsof op dat oogenblik hem een wonderwereld werd ontsloten.

Klein als hij was, was dit wondere schouwspel diep in zijn zieltje gezonken om nooit meer door hem vergeten te worden. En nu zou er in den hemel nog een mooiere zon zijn? 't Moest wel zoo wezen, peinsde hij verder. Moeder had het immers gezegd!

Eensklaps riep hij uit, terwijl hij in zijn dikke handjes klapte :

„Bobbie vraagt aan moeder een kerstboom uit den hemel!”

Nu vloaide juffrouw Daatje's oude hart plotseling over van medelijden. Ze pakte Bobbie op en wiegde hem in haar magere armen heen en weer, terwijl ze hem met haar dunne, versleten stem trachtte te troosten door in zijn oor te fluisteren :

„Mijn arm, klein jongske!”

Bobbie vond haar medelijden blijkbaar zéér misplaatst, want hij worstelde zich met kregel ongeduld zoo gauw mogelijk los

en zei kribbig met een dreigende uitdrukking in zijn oogen:
„Bobbie niet arm jongske, Bobbie krijgt een kerstboom uit den hemel!”

Zijn drie jaar ouder zusje bekeek hem met een lichtje in haar oogen en een verstolen lachje om haar mondje.

Moeder kon natuurlijk geen kerstboom uit den hemel geven, Bobbie geloofde dat omdat hij zoo klein was. Zij wist wel beter.

Nu rijpte opeens het besluit bij haar om zelf een kerstboom in de duinen te gaan zoeken.

Een kinderhart is een wonderlijk ding, want terwijl Bobbie, daar boven op de trap, met verrukking op het plan van zijn zusje inging om den volgenden dag stilletjes een kerstboom in de duinen te gaan zoeken, zong het steeds in zijn ziele: „Er komt een kerstboom uit den hemel.”

Hoe dat zijn zou, wist hij niet; daarvan gaf hij zich geen reken-schap, maar dat hij komen zou, stond vast.

Toen hij zijn avondgebedje deed, had hij God ernstig gevraagd of moeder hem een kerstboom uit den hemel mocht sturen.

Toen hij op den bewusten dag zijn oogjes opendeed, schoot de morgenzon in enkele straaltjes door de openingen der gordijnen en vormde vroolijke lichtplekjes op den muur tegenover zijn bedje.

Hij knipte nog even met de oogen tegen het licht, toen kwam er een zacht lachje om zijn mondje, zooals alleen een groeiend geluk kan geven.

Opeens zat hij overeind.

Elly, zijn zusje, die in dezelfde kamer sliep, was al op; toen ze zag, dat Bobbie wakker was, schoof ze vlug de gordijnen open.

„O, kijk eens Bobbie,” riep ze verrukt, „het heeft gesneeuwd!”

Nu stond Bobbie in een ommezien op den grond, klom op een stoel en keek met glinsterende oogen voor zich uit.

„O!” klonk het opgewonden uit zijn mondje en in dien uitroep legde hij al zijn vreugde over zoo'n blanken winterschen dag.

Stil en rein lag de wintermorgen over de begroeide duinen, die van horizon tot horizon wit waren van de sneeuwvlokken. Witte

wolkjes, als ragfijne vlokken, dreven in het diepe blauw van den hemel.

De nevelen der voorbijgegane donkere dagen waren vervluchtigd, de glorie van het leven stortte zich uit over de wereld.

Het licht had overwonnen!

„Bobbie, kom, laten we voortmaken,” klonk de vermanende stem van zijn zusje en meteen wilde ze hem van den stoel beuren.

Toen Bobbie protesteerde, dreigde ze :

„Als je stout bent, help ik je niet je knoopjes vastmaken hoor, en wacht ik ook niet op je.”

Bobbie, die dergelijke dreigementen van zijn zusje wel eens in vervulling had zien treden, liet zich nu gedwee door haar wasschen en aankleeden, ondertusschen klepperde zijn tongetje als de blaadjes van den populier.

De beide kinderen waren meestal kant en klaar als juffrouw Daatje boven kwam om ze te inspecteeren.

Dat was ook nu het geval.

Toen ze binnenkwam werd ze door Bobbie in zijn enthousiasme over de sneeuw, bijna omvergetrokken.

„Bobbie gaat sneeuwballen maken!” schalde zijn hoog stemmetje.

Hij dacht er niet aan juffrouw Daatje permissie te vragen; als er sneeuw lag erkende hij geen autoriteit boven zich, dan sprak het vanzelf, dat er sneeuwballen gemaakt moesten worden.

„Eerst ontbijten,” temperde juffrouw Daatje zijn geestdrift, „dan zullen we verder zien.”

Elly kon niet begrijpen, dat juffrouw Daatjes stem precies zoo eentonig klonk als gisteren toen het koud en mistig was en Bobbie liet haar geen tijd om te onderzoeken of zijn toilet wel in orde was, maar holde de trap af, de eetkamer binnen.

De dokter stond juist van tafel op, hij was klaar met zijn ontbijt, zijn patiënten wachtten al weer op hem.

„Pappa, 't heeft gesneeuwd,” Bobbie gunde zich geen tijd zijn vader goeden morgen te zeggen, hij danste naar het raam om te kijken, hoe hoog de sneeuw wel lag. De dokter bleef nog even naast

zijn zoontje voor het raam staan en tuurde met een droeven trek in zijn knap gezicht over de besneeuwde duinen. Hij dacht aan den gelukkigen tijd, die achter hem lag, toen zijn beide kinderen nog een jonge lieve moeder hadden, die zelfs in de donkerste dagen met haar zonnig wezen het huis vervuld had met vreugde en licht.

Elly, die de kamer kwam binnen huppelen, stoorde hem in zijn gepeins.

„Vader, we mogen zeker wel naar buiten, als we klaar zijn?” vleiend sloeg zij haar armen om vaders hals.

„’t Zou niet veel helpen, of ik al neen zei,” lachte de dokter, „’k geloof, dat jullie de verzoeking niet zouden kunnen weerstaan en toch gaan. Laat juffrouw Daatje jullie maar goed instoppen en dan maar vlug naar buiten. Daar komt ze al! dag hoor,” en weg was de dokter, die steeds tijd te kort kwam voor al zijn patiënten.

Juffrouw Daatje, die gewoonlijk met de beide kinderen ontbeet, werd nooit veel rust gegund. — Nauwelijks zaten ze, of Elly ontdekte een roodborstje, dat voor het raam zat en met zijn pittige oogjes naar binnen gluurde.

„’k Geloof, dat het honger heeft.”

Bij deze woorden van Elly, liet Bobbie zich van zijn stoel glijden en liep met een stuk van zijn boterham in de hand naar het raam.

„Hier, roodborstje,” en hij trachtte het venster te openen, wat hem echter niet gelukte.

Elly wilde juist opstaan om hem te helpen, toen een beweging van juffrouw Daatje’s hand haar beduidde, dat ze moest blijven zitten.

„Bobbie, kom hier,” klonk haar stem eenigszins geërgerd. „Je weet, dat je van tafel niet telkens op moogt staan.”

„Roodborstje heeft honger,” protesteerde Bobbie en hij draalde nog bij het raam.

„Dat kan wel,” met deze woorden zette juffrouw Daatje hem weer op zijn stoel.

„De kamer heeft pas een goede beurt gehad en als je het raam opendoet, komt alle sneeuw binnen van de vensterbank en je weet toch, dat er in den bijbel staat, dat God de vogelen des hemels

voedt en er geen muschje op aarde valt zonder den wil van onzen Hemelschen Vader?"

„'t Is geen musch," wist Bobbie en zijn blikken gingen verlangend naar het parmantige, kleine vogeltje, dat, ziende dat het tevergeefs vroeg, met zijn ronde oogjes nog even naar binnen gluurde en toen in het blauwe morgenlicht verdween.

„Met vogelen des hemels worden alle vogels bedoeld," vond juffrouw Daatje het haar plicht, Bobbie nog even terecht te wijzen, „dus je hoeft niet bang te zijn, dat God niet voor dit beestje zorgen zal."

Bobbie's gedachten waren echter reeds ver weg en zijn oogen keken met aandacht naar de grillige schaduwen van het telkens wisselend zonlicht, die gleden over de voorwerpen op tafel.

Elly dacht bij zich zelf, hoe het mogelijk was, dat als de menschen niets gaven en er buiten overal sneeuw lag, God toch voor de vogeltjes zorgde.

Zij nam het praktische besluit een stukje van haar boterham voor het roodborstje te bewaren, misschien kwam het wel terug, als ze buiten waren.

Ze zou het maar stilletjes wegmoffelen, want als juffrouw Daatje zag, dat ze haar boterham niet opat, mochten ze misschien geen sneeuwballen gooien.

Juffrouw Daatje, die den dag vóór Kerstmis veel te doen had, maakte geen verdere tegenwerpingen meer en liet de kinderen, na ze warm ingepakt te hebben, den tuin ingaan.

Ze begonnen met enthousiasme en grooten ijver de sneeuw, die nog rein en ongerept was, met hun kleine handjes tot sneeuwballen te vormen, Bobbie met driftige bewegingen om zijn zusje vóór te zijn, Elly kalm en rustig met het moederlijk gevoel, dat ze haar broertje moest laten gelooven, dat hij in den kortst mogelijken tijd het grootste aantal sneeuwballen klaar had.

Zoo gingen ze een poosje voort, Bobbie's kinderlachje schoot parelend op als Wolf, de hond, de sneeuwballen, waarmede de kinderen hem gooiden, in zijn bek opving of zijn spitsen snuit in de koele zachte massa duwde.

Elly voelde de scherpe lucht in haar ooren zingen, haar gezichtje stond levendig en gelukkig.

„Bobbie!” klonk haar helder stemmetje eensklaps: „Ik weet wat!”

Bobbie stond opeens recht overeind, zijn oogen stralend kijkend, geheel en al oor.

„We gaan nu al een kerstboom in de duinen zoeken, 't is toch nog lang geen twaalf uur. Kom dan,” drong ze aan met ongeduld in haar stem, toen ze zag, dat Bobbie verlangend keek naar het in aanbouw zijnde kunstgewrocht van sneeuw, dat zijn vaardige handjes bezig waren op te zetten.

„Dat huisje kan je dadelijk wel afmaken, als we terugkomen.”

„Bobbie maakt een auto,” verbeterde hij zijn zusje verontwaardigd.

„Nou ja, auto dan,” gaf ze snel toe, bang, dat ze anders haar broertje niet mee zou kunnen krijgen.

Ze liep nu vlug naar de schuur en haalde er twee schoppen uit.

Het avontuurlijke van de onderneming scheen langzamerhand tot Bobbie door te dringen; blij als het veulen, dat de lente voelt en den vrijen teugel wordt gegeven, galoppeerde hij, onbezorgd over de oneffenheden en kuilen, die de sneeuw verborg. Zijn zusje, klein, broos figuurtje, dat met een natuurlijke bevalligheid en kleine pasjes zich voortbewoog, had moeite hem bij te houden.

Twee kleine, nietige menschenkinderen! 't Leek wel, of de donzige als met hermelijn bedekte heuvelen van uit de hoogte met medelijden op hen neerzagen.

Zóó zetten zij hun tocht een poosje voort, op den voet gevolgd door Wolf, als derde in het verbond.

Een haasje rende over de sneeuw. Als een bliksemschicht zat de hond het achterna, en beide verdwenen achter een meidoornstruik, die zijn besneeuwde takken hoog naar den hemel uitstreckte.

Het haasje ging met verdubbelde snelheid den heuvelrug af en Wolf kwam hijgend bij de kinderen terug, die op een groen plekje, waar de sneeuw gedeeltelijk weggewaaid was, dicht naast elkaar waren gaan zitten.

De hond legde zich koesterend in de zonneplek aan hun voeten neer.

't Was een van die zeldzame wintersche dagen, waarop het schijnt, dat de stem van de lente met zoet geluid een wijle over de aarde klinkt, alsof ze met haar zachte handen even spruit en boom streelt, de vogels van de einden der aarde tracht te lokken om dan weer op rappe voeten spotlachend in een aureool van regenboog-schittering te verdwijnen.

Bobbie begon nu ongeduldig te worden. Waar vonden ze toch een kerstboom?

„Kijk,” riep Elly en ze wees in de verte naar een duinpan, waaruit waaivormige takjes met groene vorkjes omhoog staken.

„Bobbie, ga mee, dáár staat een kerstboom.” Vlug klommen ze nu heuvel op, heuvel af, en ja, daar stond een aardig denneboompje. Bobbie juichte.

Vlug staken ze beiden de schoppen in het losse zand, maar 't werk was moeilijker dan ze gedacht hadden.

Wolf, die de kinderen uit alle macht hun krachten zag inspannen, wilde ook meehelpen. Hij begon met zijn sterke voorpooten om de wortels van het boompje te graven, zoodat het zand opstooft.

De wangen der beide kinderen tintelden, hun oogen schitterden, hun adem ging steeds sneller.

Eindelijk was het gat diep genoeg, vonden ze. Ze trachtten nu het boompje met inspanning van alle krachten uit te rukken, zelfs Wolf zette zijn tanden in den stam.

De kinderen hadden zich zelf echter overschat, 't ging niet, hoe hard ze ook trokken, het boompje bleef onbeweeglijk staan; blijkbaar had het niet veel zin zijn standplaats onder den blauwen hemel te verlaten voor een plaatsje in een warme kamer, al zou het ook nog zoo mooi met kaarsjes verlicht worden.

Het vond 't lekker warm onder de mooie, donzige sneeuw, 't hield zooveel van de zon, van de duinen en wachtte op de lente, die heuvel en dal weer kleur en geur en blinkend leven zou geven, dan zou het zelf ook weer nieuwe, frissche echte kaarsjes krijgen, die suizelden en fluisterden, wanneer de ruischende zeewind over de jonge spruiten streek.

Maar Bobbie werd boos.

Hij begon uit alle macht driftig tegen het boompje te schoppen.

„Niet doen, Bobbie,” klonk het vermanend uit Elly's mond: „Zoo gaat het boompje dood.”

„'t Moet dood. 't Wil geen kerstboom zijn.”

Woedend sloeg Bobbie met zijn schop tegen de takken.

Wolf, die een struikroover achter het boompje vermoedde, begon schel te blaffen. Elly, even teleurgesteld en moe als haar broertje van de groote inspanning, trachtte een paar dikke tranen tegen te houden.

Zonder dat ze het gemerkt hadden, was de morgen verstreken en nog hadden ze geen kerstboom.

„Bobbie heeft honger,” klonk het klagend.

Gelukkig had Elly nog een stuk chocolade bewaard, dat ze den vorigen dag van juffrouw Daatje gekregen had.

Bij 't zien hiervan klaarde Bobbie's gezichtje weer op; gretig zette hij zijn scherpe tandjes in de lekkernij.

Zij wierpen nu het zand weer om het boompje heen, daar ze de onmogelijkheid van het mee te nemen wel inzagen. Elly vooral zorgde dat de wortels weer goed onder de aarde kwamen, „anders worden zijn voetjes koud,” lachte ze tegen Bobbie.

„Stoute boom,” was Bobbie's antwoord, die nog niet van zijn teleurstelling was gekomen.

Het werd nu kouder, de zon zakte lager, de wijdgespannen, strakblauwe lucht begon zacht te kleuren, de sneeuw over het golvend heuvelland werd blauw als saffieren, de deinende golven droegen een fijne tint van smaragd.

De kinderen zagen evenwel niets van die heerlijkheid.

Het kleine meisje voelde zich mismoedig worden, Bobbie werd kribbig en zeurde dat hij naar huis wilde.

„Laten we dan nog even dien hoogen duintop opklauteren, dan kun je de zee zien,” stelde Elly voor.

't Ging nu gemakkelijker. De sneeuw, die met een dunne laag de duinen bedekt had, was langzamerhand gesmolten en weldra stonden

de beide kleine menschjes bovenop den top uit te kijken met het strand aan hun voeten.

Opeens klonk er een juichkreet van Bobbie's lippen, hij wees met zijn eene hand in de richting van de zee, en gilte zoo hard hij kon: „Gauw, gauw, Elly, daar komt ie!” Toen rolde hij meer dan hij liep de duinen af, Elly en Wolf in volle vaart achter hem aan.

Bobbie had van het hooge duin af, waarop hij zooeven gestaan had, naar de zee getuurd, wier hooggekuifde golven een rijkdom van glinsteringen droegen, trillend en tintelend als het licht uit een schoonere wereld.

't Was of er goud en purper uit den hemel stroomde en zie! Wat schuift daar in de verte op dien gouden straal, die aarde en hemel schijnt te verbinden, wat voor groens worstelt daar over het woelende water onder het gloeiend zonnerood?

Opeens herkende Bobbie's kinderlijke verbeelding in dat groene zijn geluksvisioen: den Kerstboom uit den hemel!

O, die vreugde, die zijn kleine hartje vervulde! Een blijheid zóó groot, zóó trillend, dat zij uitstraalde naar den hemel, rein als het dankgebed van den leeuwerik.

Een blijheid, die zich uitte in dien éénen vreugdekreet:

„Daar komt ie!”

Elly, die zonder dat zij wist wat er gebeurde, Bobbie nagerend was, stond eensklaps vlak voor het strand met haar broertje, die niets deed dan opgewonden springen en wijzen naar den boom, die telkens door een groote golf werd opgenomen en langzaam naar het strand kwam gedreven.

't Duurde Bobbie veel te lang.

Elly, die al spoedig gezien had, dat het een denneboom was, dien haar broertje ontdekt had, spoorde Wolf aan, de zee in te springen en hem te halen.

De hond echter had niet veel zin, de golven droegen niet, zooals in den zomer, die lekkere zomerwarmte in zich, waardoor hij zich na een onderdompeling altijd zoo behaaglijk kon voelen.

Bobbie's ongeduld groeide met de minuut, toen opeens de boom door een sprankelende, schuimende golf werd opgenomen en als op een stroom van vloeiend zilver op het strand werd geworpen, vlak voor de voeten der beide kinderen.

Nu steeg hun geestdrift ten top.

Met z'n drieën, Bobbie voorop, Wolf in 't midden, Elly achteraan, sleepten ze den boom de hellende, zandige hoogte op; weldra stond deze bovenop het hoge duin, dat ze zooeven verlaten hadden. Honger, kou, vermoeienis waren vergeten. Elly stelde voor, hier bovenop de duinen even Kerstfeest te vieren, alvorens naar huis te gaan.

Bobbie had in zijn enthousiasme reeds een kuil gegraven. Elly hielp hem den boom vastzetten en weldra zaten de kinderen, kalm voldaan, met stralende gezichtjes aan beide kanten van den boom met Wolf aan hun voeten.

Kaarsjes waren niet noodig. Ze hadden de groene takken met sneeuw bestrooid, waaruit het zonnelicht hun als uit duizend oogen tegemoet straalde.

Intusschen was het doktershuis in rep en roer. De dokter, die vroeger dan gewoonlijk thuis was gekomen, had er zijn kinderen niet gevonden. Juffrouw Daatje was in haar radeloosheid ontelbare malen naar de tuinpoort gelopen, had haar armen als een paar dorre takken bij wijze van sein boven 't hoofd gezwaaid, maar steeds zonder eenig resultaat.

De dokter was boos geworden en had haar verweten, dat ze haar plicht niet was nagekomen, omdat ze de kinderen uit het oog had verloren, waarop juffrouw Daatje in snikken was uitgebarsten en met haar schort over 't hoofd, als een hoopje wanhoop op een stoel was neergevallen.

Zij zorgde toch altijd zoo goed voor de kinderen, die moederlooze stumperds. Ze had ook maar één paar handen en één paar oogen; Leentje, de keukenmeid, had ze vandaag ook moeten helpen en de bel had niet stilgestaan.

Zonder verder naar dien woordenvloed te luisteren had de dokter

de deur driftig achter zich dichtgetrokken en holde hij nu meer dan hij liep de duinen in.

Zijn oogen keken gejaagd in 't rond.

Meer dan een kwartier zocht hij in doodsangst duin op, duin af springend, nu eens even stilstaand om adem te scheppen, dan weer zijn pas versnellend en turend in de verte. Hij was blootshoofds en voelde niet den wind ijskoud om zijn slapen. Opeens werd hij het hooge duin gewaar. 't Was alsof hij daarop iets zag bewegen. Dat konden ze wel zijn! Hij bleef even stilstaan, toen klauterde hij in zijn haast al struikelend en moeilijk ademhalend in de aangewezen richting; ja, waarlijk, daar zaten ze, met hun gezichtjes naar de zee gekeerd. De dokter zuchtte diep van vreugde en verlichting. Zijn dochttertje had hij 't eerst herkend. Haar sierlijk blond hoofdje was door een lichtglans omgeven.

Een poos stond hij roerloos en verzonken in den aanblik van dit lieflijk tafereeltje, dat hem zijn eigen weelde, zijn ongeweten rijkdom te aanschouwen gaf. Hij zag den groenen boom en hoorde beider heldere stemmetjes zingen:

„Heerlijk klonk het lied der Engelen
In het veld van Efratha.”

Voorzichtig naderbij komende bemerkte hij in een meidoornstruik een winterkoninkje, z'n staartje parmantig omhoog, even verder een roodborstje, dat met zijn warm bruin oog en wijsgeerig kopje scheen te luisteren „naar de blijde boodschap”, die het kinderlied verkondigde.

Ook Wolf lag, zijn aandacht gespits, zijn pluimstaart zwaaiend, als een stille filosoof. Meidoorn, vlier, wilgen en elzen hadden de sneeuw afgeschud, om beter te kunnen staren in het open gelaat van den hemel.

Onwillekeurig kwam den dokter de legende van Franciscus van Assisi voor den geest, van wien wordt verteld, dat hij het Kerstevangelie verkondigde aan de vogelen des hemels, omdat hij zich in de eenzaamheid had afgezonderd en toch iets moest hebben waaraan hij de blijdschap zijner ziel kon mededeelen.

Toen hij de vogels vroeg: „Verstaat gij mij?” knikten zij als antwoord met hun kopjes. In die stille overpeinzing werd het den dokter te moede, alsof deze vraag op dit oogenblik ook tot hem in 't bijzonder gericht was. Hij had in zijn doffe onverschilligheid, gebogen als hij ging onder zijn leed, met zijn kinderen geen Kerstfeest willen vieren; doch de vonk van Gods geest, die in de beide kinderzielen was, schitterde daar vóór hem in vollen glans.

In diepen ootmoed boog hij het hoofd. Hij had dit kostbare oogenblik wel altijd vast willen houden, daarom bleef hij nog even onbeweeglijk staan, toen hij de kinderstemmen hoorde zingen:

„Er ruischt langs de wolken een lieflijke naam;”

't was of de zee meeorgelde, de duinen meefluisterden en in zijn ziel weerklonk het: „Houd het Evangelie vast, zijn blijde boodschap die licht en opstanding predikt.” Toen het lied uit was ruischte de stilte neer, vol van den naklank eener plechtige melodie. Duisternis en verschrikking waren geweken, helder stond het licht om de dingen, als in bovenaardsche schoonheid. Maar geen licht was van zulk een schittering als in het hart van den eenzamen man was opgegaan.

Woest rennend kwamen opeens een paar kleine kinderfiguurtjes het hooge duin af, jubelend, vechtend, wie het eerst bij vader zou zijn, dien ze juist in 't oog hadden gekregen.

Hun schallend lachgeluid sloeg blij uit over de duinen en Bobbie gilte zijn vader toe: „Pappa, we hebben een Kerstboom gekregen uit den hemel!”

De dokter ving de beide kinderen in zijn armen op en Elly fluisterde hem met een begrijpend lachje in het oor:

„Vader, Bobbie denkt, dat moeder een Kerstboom uit den hemel heeft gestuurd, maar hij kwam gewoon uit zee aandrijven, u moet maar net doen of het zoo is,” voegde ze er met een blik van verstandhouding bij: „hij is er zoo blij mee!”

De dokter trok zijn kleinen jongen naar zich toe en zijn stem trilde toen hij zei: „Wat een prachtige boom en wat hebben jullie mooi gezongen, ik heb het wel gehoord; van avond doen we het nog eens

over, we zullen den boom dan mooi versieren en er kaarsjes in zetten. maar nu gaan we gauw naar huis, eigenlijk hadden jullie niet zoover mogen gaan!"

Deze laatste woorden schenen niet veel indruk op de beide kinderen te maken, omdat ze met een toegevend glimlach werden gezegd.

De dokter nam nu den boom met een vroolijk gebaar op zijn schouder; Elly pakte zijn hand, Bobbie hing aan zijn vaders arm, Wolf sprong opgewonden blaffend voor hen uit.

Nu pas voelden de kinderen, hoe moe en hongerig ze waren, maar toch straalde Elly's gezichtje van geluk en Bobbie liet zoo nu en dan vaders arm los om met opgeheven hoofdje trotsch naast hem voort te stappen met een trek van innerlijke, stille voldaanheid op zijn frisch gezichtje, telkens „den Kerstboom uit den hemel," met triomfantelijken blik beijkend.

Juffrouw Daatje deed met rood beschreide oogen de deur open, maar vergat den doorgestanen angst, toen ze het vroolijk drietal zag.

„Van avond vieren we Kerstfeest, juffrouw Daatje," hoorde ze den dokter zeggen.

„God heeft ons allen een boodschap van Boven gezonden, Bobbie heeft gelijk gehad, dit is: „De Kerstboom uit den Hemel."